

# TRACTATENBLAD

VAN HET

KONINKRIJK DER NEDERLANDEN

---

---

JAARGANG 1978 Nr. 175

---

---

A. TITEL

*Verdrag inzake de toetreding van het Koninkrijk Denemarken, Ierland en het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland tot het Verdrag betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, alsmede tot het Protocol betreffende de uitlegging daarvan door het Hof van Justitie; Luxemburg, 9 oktober 1978*

B. TEKST <sup>1)</sup>

**Verdrag inzake de toetreding van het Koninkrijk Denemarken, Ierland en het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland tot het Verdrag betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, alsmede tot het Protocol betreffende de uitlegging daarvan door het Hof van Justitie**

De Hoge Verdragsluitende Partijen bij het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap,

Overwegende dat het Koninkrijk Denemarken, Ierland en het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland door lid te worden van de Gemeenschap zich verplicht hebben om toe te treden tot het Verdrag betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken en

---

<sup>1)</sup> De Deense, de Duitse, de Engelse, de Franse, de Ierse en de Italiaanse tekst van het Verdrag zijn niet afgedrukt.

tot het Protocol betreffende de uitlegging van dat Verdrag door het Hof van Justitie en te dien einde onderhandelingen met de oorspronkelijke Lid-Staten van de Gemeenschap te beginnen om daarin de noodzakelijke aanpassingen aan te brengen,

Hebben besloten om dit Verdrag te sluiten en hebben te dien einde als hun gevolmachtigden aangewezen:

Zijne Majesteit de Koning der Belgen:

Renaat van Elslande,  
Minister van Justitie;

Hare Majesteit de Koningin van Denemarken:

Nathalie Lind  
Minister van Justitie;

de President van de Bondsrepubliek Duitsland:

Dr. Hans-Jochen Vogel,  
Bondsminister van Justitie;

de President van de Franse Republiek:

Alain Peyrefitte,  
Zegelbewaarder,  
Minister van Justitie;

de President van Ierland:

Gerard Collins,  
Minister van Justitie;

de President van de Italiaanse Republiek:

Paolo Bonifacio,  
Minister van Justitie;

Zijne Koninklijke Hoogheid de Groothertog van Luxemburg:

Robert Krieps,  
Minister van Onderwijs,  
Minister van Justitie;

Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden:

Prof. Mr. J. de Ruiters,  
Minister van Justitie;

Hare Majesteit de Koningin van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland:

The Right Honourable the Lord Elwyn-Jones, C.H.,  
Lord High Chancellor of Great Britain;

Die, in het kader van de Raad bijeen, na overlegging van hun in goede en behoorlijke vorm bevonden volmachten,

Omtrent de volgende bepalingen overeenstemming hebben bereikt:

## TITEL I

### *Algemene bepalingen*

#### Artikel 1

Het Koninkrijk Denemarken, Ierland en het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland treden toe tot het Verdrag betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, ondertekend te Brussel op 27 september 1968, hierna te noemen „het Verdrag van 1968”, en tot het Protocol betreffende de uitlegging daarvan door het Hof van Justitie, ondertekend te Luxemburg op 3 juni 1971, hierna te noemen „het Protocol van 1971”.

#### Artikel 2

De aanpassingen van het Verdrag van 1968 en van het Protocol van 1971 zijn opgenomen in de titels II tot en met IV van dit Verdrag.

## TITEL II

### *Aanpassingen van het Verdrag van 1968*

#### Artikel 3

Aan artikel 1, eerste lid, van het Verdrag van 1968 wordt het volgende toegevoegd:

„Het omvat inzonderheid niet fiscale zaken, zaken van douane of administratiefrechtelijke zaken.”.

#### Artikel 4

Artikel 3, tweede lid, van het Verdrag van 1968 wordt als volgt gelezen:

„Tegen hen kunnen met name niet worden ingeroepen:

- in België:  
artikel 15 van het Burgerlijk Wetboek (Code civil) en artikel 638 van het Gerechtelijk Wetboek (Code judiciaire);
- in Denemarken:  
artikel 248, lid 2, van de Wet op de burgerlijke rechtsvordering (Lov om retters pleje) en hoofdstuk 3, artikel 3, van de Wet op de burgerlijke rechtsvordering in Groenland (Lov for Grønland om retters pleje);
- in de Bondsrepubliek Duitsland:  
artikel 23 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (Zivilprozessordnung);
- in Frankrijk:  
de artikelen 14 en 15 van het Burgerlijk Wetboek (Code civil);
- in Ierland:  
de bepalingen inzake de bevoegdheid welke berust op de omstandigheid dat een het geding inleidend stuk wordt betekend of medegedeeld aan de verweerder die tijdelijk in Ierland verblijft;
- in Italië:  
artikel 2 en artikel 4, No. 1 en No. 2, van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (Codice di procedura civile);
- in Luxemburg:  
de artikelen 14 en 15 van het Burgerlijk Wetboek (Code civil);
- in Nederland:  
de artikelen 126, lid 3, en 127 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering;
- in het Verenigd Koninkrijk:  
de bepalingen inzake de bevoegdheid die berust op:
  - a) de omstandigheid dat een het geding inleidend stuk wordt betekend of medegedeeld aan de verweerder die tijdelijk in het Verenigd Koninkrijk verblijft;
  - b) de aanwezigheid van goederen die toebehoren aan de verweerder in het Verenigd Koninkrijk; of
  - c) het beslag door de eiser gelegd op goederen die zich in het Verenigd Koninkrijk bevinden.”.

#### Artikel 5

1. De Franse tekst van artikel 5, No. 1, van het Verdrag van 1968 wordt als volgt gelezen:

„1° – en matière contractuelle, devant le tribunal du lieu où l'obligation qui sert de base à la demande a été ou doit être exécutée;”.

2. De Nederlandse tekst van artikel 5, No. 1, van het Verdrag van 1968 wordt als volgt gelezen:

„1° – ten aanzien van verbintenissen uit overeenkomst: voor het gerecht van de plaats, waar de verbintenis, die aan de eis ten grondslag ligt, is uitgevoerd of moet worden uitgevoerd;”.

3. Artikel 5, No. 2, van het Verdrag van 1968 wordt als volgt gelezen:

„2° – ten aanzien van onderhoudsverplichtingen: voor het gerecht van de plaats, waar de tot onderhoud gerechtigde zijn woonplaats of zijn gewone verblijfplaats heeft of, indien het een bijkomende eis is welke verbonden is met een vordering betreffende de staat van personen, voor het gerecht dat volgens zijn eigen wet bevoegd is daarvan kennis te nemen, behalve in het geval dat deze bevoegdheid uitsluitend berust op de nationaliteit van een der partijen;”.

4. Artikel 5 van het Verdrag van 1968 wordt aangevuld met de volgende bepalingen:

„6° – als oprichter, *trustee* of begunstigde van een *trust*, die in het leven is geroepen op grond van de wet of bij geschrifte dan wel bij een schriftelijk bevestigde mondelinge overeenkomst: voor de gerechten van de verdragsluitende Staat op het grondgebied waarvan de *trust* is gevestigd;

7° – ten aanzien van een geschil betreffende de betaling van de beloning wegens de hulp en berging die aan een lading of vracht ten goede is gekomen: voor het gerecht in wiens rechtsgebied op deze lading of de daarop betrekking hebbende vracht:

- a) beslag is gelegd tot zekerheid van deze betaling, of
- b) daartoe beslag had kunnen worden gelegd, maar borgtocht of andere zekerheid is gesteld;

deze bepaling is slechts van toepassing indien wordt beweerd dat de verweerder een recht heeft op de lading of de vracht, of dat hij daarop een zodanig recht had op het tijdstip van deze hulp of berging.”.

#### Artikel 6

Titel II, Afdeling 2, van het Verdrag van 1968 wordt aangevuld met het volgende artikel:

#### „Artikel 6 bis

Wanneer een gerecht van een verdragsluitende Staat uit hoofde van dit Verdrag bevoegd is kennis te nemen van vorderingen ter zake van aansprakelijkheid voortvloeiend uit het gebruik of de exploitatie van een schip, neemt dit gerecht, of elk ander gerecht dat volgens de interne wet van deze Staat in zijn plaats treedt, tevens kennis van de vorderingen tot beperking van deze aansprakelijkheid.”.

## Artikel 7

Artikel 8 van het Verdrag van 1968 wordt als volgt gelezen:

## „Artikel 8

De verzekeraar met woonplaats op het grondgebied van een verdragsluitende Staat kan worden opgeroepen:

- 1° – voor de rechten van de Staat waar hij zijn woonplaats heeft, of
- 2° – in een andere verdragsluitende Staat, voor het gerecht van de plaats waar de verzekeringsnemer zijn woonplaats heeft, of
- 3° – indien het een medeverzekeraar betreft, voor het gerecht van een verdragsluitende Staat waar de vordering tegen de eerste verzekeraar is ingesteld.

Wanneer de verzekeraar geen woonplaats heeft op het grondgebied van een verdragsluitende Staat, maar in een verdragsluitende Staat een filiaal, een agentschap of enige andere vestiging heeft, wordt hij voor de geschillen betreffende de exploitatie daarvan geacht woonplaats te hebben op het grondgebied van die Staat.”.

## Artikel 8

Artikel 12 van het Verdrag van 1968 wordt als volgt gelezen:

## „Artikel 12

Van de bepalingen van deze afdeling kan slechts worden afgeweken door overeenkomsten:

- 1° – gesloten na het ontstaan van het geschil, of
- 2° – die aan de verzekeringsnemer, de verzekerde of de begunstigde de mogelijkheid geven de zaak bij andere gerechten dan de in deze afdeling genoemde aanhangig te maken, of
- 3° – waarbij een verzekeringsnemer en een verzekeraar, die op het tijdstip van het sluiten van de overeenkomst hun woonplaats of hun gewone verblijfplaats in dezelfde verdragsluitende Staat hebben, zelfs als het schadebrengende feit zich in het buitenland heeft voorgedaan, de gerechten van die Staat bevoegd verklaren, tenzij de wetgeving van die Staat dergelijke overeenkomsten verbiedt, of
- 4° – gesloten door een verzekeringsnemer die zijn woonplaats niet in een verdragsluitende Staat heeft, behoudens in geval van verplichte verzekering dan wel in geval van verzekering van een in een verdragsluitende Staat gelegen onroerend goed, of
- 5° – die betrekking hebben op een verzekeringsovereenkomst, voor zover daarmee een of meer van de risico's bedoeld in artikel 12 bis worden gedekt.”.

## Artikel 9

Titel II, Afdeling 3, van het Verdrag van 1968 wordt aangevuld met het volgende artikel:

## „Artikel 12 bis

De in artikel 12, No. 5, bedoelde risico's zijn de volgende:

1° – elke schade

a) aan zeeschepen, vaste installaties in de kustwateren of in volle zee, of luchtvaartuigen, die wordt veroorzaakt door gebeurtenissen in verband met het gebruik daarvan voor handelsdoeleinden,

b) aan andere goederen dan de bagage van passagiers, toegebracht tijdens het vervoer met deze schepen of luchtvaartuigen of tijdens gemengd vervoer waarbij mede met deze schepen of luchtvaartuigen wordt vervoerd;

2° – elke aansprakelijkheid, met uitzondering van die voor lichamenteel letsel van passagiers of schade aan hun bagage

a) voortvloeiend uit het gebruik of de exploitatie van de schepen, installaties of luchtvaartuigen overeenkomstig No. 1 a), voor zover bevoegdheid toekennende overeenkomsten ter zake niet zijn verboden bij de wet van de verdragsluitende Staat waar de luchtvaartuigen zijn ingeschreven,

b) veroorzaakt door de goederen gedurende vervoer als bedoeld onder No 1° b);

3° – de geldelijke verliezen in verband met het gebruik of de exploitatie van de schepen, installaties of luchtvaartuigen overeenkomstig No. 1° a), inzonderheid verlies van vracht of verlies van opbrengst van vervoer;

4° – elk risico dat komt bij een van de onder No. 1 tot en met No. 3 genoemde risico's.”

## Artikel 10

Titel II, Afdeling 4, van het Verdrag van 1968 wordt als volgt gelezen:

## „Afdeling 4

*Bevoegdheid inzake door consumenten gesloten overeenkomsten*

## Artikel 13

Ter zake van overeenkomsten gesloten door een persoon voor een gebruik dat als niet bedrijfs- of beroepsmatig kan worden beschouwd, hierna te noemen de consument, wordt de bevoegdheid geregeld door deze afdeling, onverminderd het bepaalde in de artikelen 4 en 5, No. 5,

- 1° – wanneer het gaat om koop en verkoop op afbetaling van roerende lichamelijke zaken,
- 2° – wanneer het gaat om leningen op afbetaling of andere krediettransacties ter financiering van koopovereenkomsten van zodanige zaken,
- 3° – voor elke andere overeenkomst die betrekking heeft op de verstrekking van diensten of op de levering van roerende lichamelijke zaken indien
  - a) de sluiting van de overeenkomst in de Staat waar de consument woonplaats heeft, is voorafgegaan door een bijzonder voorstel of publiciteit en indien,
  - b) de consument in die Staat de voor de sluiting van die overeenkomst noodzakelijke handelingen heeft verricht.

Wanneer de wederpartij van de consument geen woonplaats heeft op het grondgebied van een verdragsluitende Staat, maar in een verdragsluitende Staat een filiaal, een agentschap of enige andere vestiging heeft, wordt hij voor de geschillen betreffende de exploitatie daarvan geacht woonplaats te hebben op het grondgebied van die Staat.

Deze afdeling is niet van toepassing op de vervoerovereenkomst.

#### Artikel 14

De rechtsvordering die door een consument wordt ingesteld tegen de wederpartij bij de overeenkomst kan worden gebracht hetzij voor de rechten van de verdragsluitende Staat op het grondgebied waarvan die partij woonplaats heeft, hetzij voor de rechten van de verdragsluitende Staat op het grondgebied waarvan de consument woonplaats heeft.

De rechtsvordering die tegen de consument wordt ingesteld door de andere partij bij de overeenkomst kan slechts worden gebracht voor de rechten van de verdragsluitende Staat op het grondgebied waarvan de consument woonplaats heeft.

Deze bepalingen laten het recht om een tegeneis in te stellen bij het gerecht, voor hetwelk met inachtneming van deze afdeling de oorspronkelijke eis is gebracht, onverlet.

#### Artikel 15

Van de bepalingen van deze afdeling kan slechts worden afgeweken door overeenkomsten:

- 1° – gesloten na het ontstaan van het geschil, of
- 2° – die aan de consument de mogelijkheid geven de zaak bij andere gerechten dan de in deze afdeling genoemde aanhangig te maken, of



3° – waarbij een consument en zijn wederpartij, die op het tijdstip van het sluiten van de overeenkomst hun woonplaats of hun gewone verblijfplaats in dezelfde verdragsluitende Staat hebben, de gerechten van die Staat bevoegd verklaren, tenzij de wetgeving van die Staat dergelijke overeenkomsten verbiedt.”.

#### Artikel 11

Artikel 17 van het Verdrag van 1968 wordt als volgt gelezen:

#### „Artikel 17

Indien de partijen, waarvan ten minste één zijn woonplaats heeft op het grondgebied van een verdragsluitende Staat, een gerecht of de gerechten van een verdragsluitende Staat hebben aangewezen voor de kennisneming van geschillen welke naar aanleiding van een bepaalde rechtsbetrekking zijn ontstaan of zullen ontstaan, is dit gerecht of zijn de gerechten van die Staat bij uitsluiting bevoegd. Deze overeenkomst tot aanwijzing van een bevoegde rechter dient hetzij bij een schriftelijke overeenkomst, hetzij bij een schriftelijk bevestigde mondelinge overeenkomst, hetzij, in de internationale handel, in een vorm die wordt toegelaten door de gebruiken op dit gebied en die de partijen kennen of geacht worden te kennen, te worden gesloten. Wanneer een dergelijke overeenkomst wordt gesloten door partijen die geen van allen woonplaats in het gebied van een verdragsluitende Staat hebben, kunnen de gerechten van de andere verdragsluitende Staten van het geschil geen kennis nemen zolang het aangewezen gerecht of de aangewezen gerechten zich niet onbevoegd hebben verklaard.

Het gerecht of de gerechten van een verdragsluitende Staat waaraan in de oprichtingsakte van een *trust* bevoegdheid is toegekend, zijn bij uitsluiting bevoegd kennis te nemen van een vordering tegen een oprichter, een *trustee* of een begunstigde van een *trust*, als het gaat om de betrekkingen tussen deze personen of om hun rechten of verplichtingen in het kader van de *trust*.

Overeenkomsten tot aanwijzing van een bevoegde rechter en soortgelijke bedingen in akten tot oprichting van een *trust* hebben geen rechtsgevolg indien zij strijdig zijn met de bepalingen van de artikelen 12 en 15, of indien de gerechten, op welke bevoegdheid inbreuk wordt gemaakt, krachtens artikel 16 bij uitsluiting bevoegd zijn.

Indien een overeenkomst tot aanwijzing van een bevoegde rechter slechts is gemaakt ten behoeve van een der partijen, behoudt deze het recht zich te wenden tot elk ander gerecht dat op grond van dit Verdrag bevoegd is.”.

#### Artikel 12

Artikel 20, tweede lid, van het Verdrag van 1968 wordt als volgt gelezen:

„De rechter is verplicht zijn uitspraak aan te houden zolang niet vaststaat dat de verweerder in de gelegenheid is gesteld het stuk dat het geding inleidt of een gelijkwaardig stuk, zo tijdig als met het oog op zijn verdediging nodig was, te ontvangen, of dat daartoe al het nodige is gedaan.”.

#### Artikel 13

1. Artikel 27, No. 2, van het Verdrag van 1968 wordt als volgt gelezen:

„2° – indien het stuk dat het geding inleidt of een gelijkwaardig stuk, niet regelmatig en zo tijdig als met het oog op zijn verdediging nodig was aan de verweerder, tegen wie verstek werd verleend, is betekend of is medegedeeld;”.

2. Artikel 27 van het Verdrag van 1968 wordt aangevuld met de volgende bepaling:

„5° – indien de beslissing onverenigbaar is met een beslissing die vroeger in een niet bij het Verdrag partij zijnde Staat tussen dezelfde partijen is gegeven in een geschil dat hetzelfde onderwerp betreft en op dezelfde oorzaak berust, mits deze laatste beslissing voldoet aan de voorwaarden voor erkenning in de aangezochte Staat.”.

#### Artikel 14

Artikel 30 van het Verdrag van 1968 wordt aangevuld met het volgende lid:

„De rechterlijke autoriteit van een verdragsluitende Staat, bij wie de erkenning van een in Ierland of het Verenigd Koninkrijk gegeven beslissing, waarvan de tenuitvoerlegging door een daartegen aangevend rechtsmiddel in de Staat van herkomst is geschorst, wordt ingeroepen, kan zijn uitspraak aanhouden.”.

#### Artikel 15

Artikel 31 van het Verdrag van 1968 wordt aangevuld met het volgende lid:

„In het Verenigd Koninkrijk worden deze beslissingen in Engeland en Wales, in Schotland of in Noord-Ierland echter eerst ten uitvoer gelegd na op verzoek van elke belanghebbende partij in dat deel van het Verenigd Koninkrijk voor tenuitvoerlegging te zijn geregistreerd.”.

#### Artikel 16

Artikel 32, eerste lid, van het Verdrag van 1968 wordt als volgt gelezen:

„Het verzoek wordt gericht:

- in België, tot de rechtbank van eerste aanleg of het „tribunal de première instance”;
- in Denemarken, tot de „underret”;
- in de Bondsrepubliek Duitsland, tot de President van een kamer van het „Landgericht”;
- in Frankrijk, tot de President van het „tribunal de grande instance”;
- in Ierland, tot het „High Court”;
- in Italië, tot de „Corte d’appello”;
- in Luxemburg, tot de President van het „tribunal d’arrondissement”;
- in Nederland, tot de President van de arrondissementsrechtbank;
- in het Verenigd Koninkrijk:
  - 1° – in Engeland en Wales, tot het „High Court of Justice” of, in geval van een beslissing inzake onderhoudsverplichtingen, door tussenkomst van de Secretary of State, tot het „Magistrates’ Court”;
  - 2° – in Schotland, tot het „Court of Session” of, in geval van een beslissing inzake onderhoudsverplichtingen, door tussenkomst van de Secretary of State, tot het „Sheriff Court”;
  - 3° – in Noord-Ierland, tot het „High Court of Justice” of, in geval van een beslissing inzake onderhoudsverplichtingen, door tussenkomst van de Secretary of State, tot het „Magistrates’ Court”.

#### Artikel 17

Artikel 37 van het Verdrag van 1968 wordt als volgt gelezen:

#### „Artikel 37

Het verzet wordt volgens de regels van de procedure op tegenpraak gebracht:

- in België, voor de rechtbank van eerste aanleg of het „tribunal de première instance”;
- in Denemarken, voor de landsret”;
- in de Bondsrepubliek Duitsland, voor het „Oberlandesgericht”;
- in Frankrijk, voor de „cour d’appel”;
- in Ierland, voor het „High Court”;
- in Italië, voor de „Corte d’appello”;
- in Luxemburg, voor „la Cour supérieure de Justice siégeant en matière d’appel civil”;
- in Nederland, voor de arrondissementsrechtbank;

- in het Verenigd Koninkrijk:
  - 1° - in Engeland en Wales, voor het „High Court of Justice” of, in geval van een beslissing inzake onderhoudsverplichtingen, voor het „Magistrates’ Court”;
  - 2° - in Schotland voor het „Court of Session” of, in geval van een beslissing inzake onderhoudsverplichtingen, voor het „Sheriff Court”;
  - 3° - in Noord-Ierland, voor het „High Court of Justice” of, in geval van een beslissing inzake onderhoudsverplichtingen, voor het „Magistrates’ Court”.

Tegen de op het verzet gegeven beslissing kan

- in België, Frankrijk, Italië, Luxemburg en Nederland slechts een beroep in cassatie worden ingesteld;
- in Denemarken slechts, met machtiging van de Minister van Justitie, een beroep bij het højesteret worden ingesteld;
- in de Bondsrepubliek Duitsland slechts het middel van „Rechtsbeschwerde” worden aangewend;
- in Ierland slechts het rechtsmiddel van beroep over een rechtsvraag bij het „Supreme Court” worden aangewend;
- in het Verenigd Koninkrijk slechts in één hogere instantie het rechtsmiddel van beroep over een rechtsvraag worden aangewend.”.

#### Artikel 18

Artikel 38 van het Verdrag van 1968 wordt na het eerste lid aangevuld met het volgende lid:

„Indien de beslissing in Ierland of het Verenigd Koninkrijk is gegeven, wordt elk rechtsmiddel dat in de Staat van herkomst kan worden ingesteld voor de toepassing van het eerste lid beschouwd als een gewoon rechtsmiddel.”.

#### Artikel 19

Artikel 40, eerste lid, van het Verdrag van 1968 wordt als volgt gelezen:

„Indien zijn verzoek is afgewezen kan de verzoeker daartegen beroep instellen:

- in België, bij het hof van beroep of de „cour d’appel”;
- in Denemarken, bij de „landsret”;
- in de Bondsrepubliek Duitsland, bij het „Oberlandesgericht”;
- in Frankrijk, bij de „cour d’appel”;
- in Ierland, bij het „High Court”;
- in Italië, bij de „Corte d’appello”;
- in Luxemburg, bij „la Cour supérieure de Justice siégeant en matière d’appel civil”;
- in Nederland, bij het gerechtshof;

– in het Verenigd Koninkrijk:

- 1° – in Engeland en Wales, bij het „High Court of Justice” of, in geval van een beslissing inzake onderhoudsverplichtingen, bij het „Magistrates’ Court”;
- 2° – in Schotland, bij het „Court of Session” of, in geval van een beslissing inzake onderhoudsverplichtingen, bij het „Sheriff Court”;
- 3° – in Noord-Ierland, bij het „High Court of Justice” of, in geval van een beslissing inzake onderhoudsverplichtingen, bij het „Magistrates’ Court”.

#### Artikel 20

Artikel 41 van het Verdrag van 1968 wordt als volgt gelezen:

#### „Artikel 41

Tegen de beslissing waarbij over het beroep, bedoeld in artikel 40, uitspraak wordt gedaan, kan

- in België, Frankrijk, Italië, Luxemburg en Nederland slechts een beroep in cassatie worden ingesteld;
- in Denemarken slechts, met machtiging van de Minister van Justitie, een beroep bij het højesteret worden ingesteld;
- in de Bondsrepubliek Duitsland slechts het middel van „Rechtsbeschwerde” worden aangewend;
- in Ierland slechts het rechtsmiddel van beroep over een rechtsvraag bij het „Supreme Court” worden aangewend;
- in het Verenigd Koninkrijk slechts in één hogere instantie het rechtsmiddel van beroep over een rechtsvraag worden aangewend.”

#### Artikel 21

Artikel 44 van het Verdrag van 1968 wordt als volgt gelezen:

#### „Artikel 44

De verzoeker die in de Staat waar de beslissing is gegeven in aanmerking kwam voor gehele of gedeeltelijke kosteloze rechtsbijstand of vrijstelling van kosten en uitgaven, komt in de procedure vermeld in de artikelen 32 tot en met 35 in aanmerking voor de meest gunstige bijstand of voor de meest ruime vrijstelling voorzien in het recht van de aangezochte Staat.

De verzoeker die tenuitvoerlegging van een in Denemarken door een administratieve autoriteit gegeven beslissing inzake onderhoudsverplichtingen vraagt, kan in de aangezochte Staat een beroep doen op het in het eerste lid bedoelde voorrecht, indien hij een door het Deense Ministerie van Justitie afgegeven verklaring overlegt ten bewijze van het feit dat hij voldoet aan de economische voorwaarden om hem voor gehele of gedeeltelijke kosteloze rechtsbijstand of vrijstelling van kosten en uitgaven in aanmerking te doen komen.”

## Artikel 22

Artikel 46, No. 2, van het Verdrag van 1968 wordt als volgt gelezen:

- „2° – indien de beslissing bij verstek gewezen is, het origineel of een voor eensluidend gewaarmerkt afschrift van het document waaruit blijkt dat het stuk dat het geding heeft ingeleid of een gelijkwaardig stuk aan de niet verschenen partij is betekend of is medegegdeeld.”.

## Artikel 23

Aan artikel 53 van het Verdrag van 1968 wordt het volgende lid toegevoegd:

„Om vast te stellen of een *trust* is gevestigd in de verdragsluitende Staat bij welks gerechten de zaak aanhangig is gemaakt, past het gerecht de regels van het voor hem geldende internationaal privaatrecht toe.”.

## Artikel 24

Artikel 55 van het Verdrag van 1968 wordt aangevuld met de volgende Verdragen, die in chronologische volgorde in de lijst worden opgenomen:

- het Verdrag tussen het Verenigd Koninkrijk en Frankrijk betreffende de wederzijdse tenuitvoerlegging van vonnissen in burgerlijke en handelszaken, met protocol, ondertekend te Parijs op 18 januari 1934;
- het Verdrag tussen het Verenigd Koninkrijk en België betreffende de wederzijdse tenuitvoerlegging van vonnissen in burgerlijke en handelszaken, met protocol, ondertekend te Brussel op 2 mei 1934;
- het Verdrag tussen het Verenigd Koninkrijk en de Bondsrepubliek Duitsland betreffende de wederzijdse erkenning en tenuitvoerlegging van vonnissen in burgerlijke en handelszaken, ondertekend te Bonn op 14 juli 1960;
- het Verdrag tussen het Verenigd Koninkrijk en de Italiaanse Republiek betreffende de wederzijdse erkenning en tenuitvoerlegging van vonnissen in burgerlijke en handelszaken, ondertekend te Rome op 7 februari 1964, met protocol van wijziging, ondertekend te Rome op 14 juli 1970;
- het Verdrag tussen het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland en het Koninkrijk der Nederlanden betreffende de wederkerige erkenning en tenuitvoerlegging van vonnissen in burgerlijke zaken, ondertekend te Den Haag op 17 november 1967.

## Artikel 25

1. Artikel 57 van het Verdrag van 1968 wordt als volgt gelezen:

„Artikel 57

Dit verdrag laat onverlet de verdragen, waarbij de verdragsluitende Staten partij zijn of zullen zijn en die, voor bijzondere onderwerpen, de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning of de tenuitvoerlegging van beslissingen regelen.

Dit verdrag laat onverlet de toepassing van de bepalingen die, voor bijzondere onderwerpen, de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning of de tenuitvoerlegging van beslissingen regelen en die zijn vervat of zullen zijn vervat in de besluiten van de Instellingen van de Europese Gemeenschappen of in de nationale wetgevingen die ter uitvoering van deze besluiten zijn geharmoniseerd.”.

2. Ten einde de eenvormige uitlegging van artikel 57, eerste lid, te waarborgen wordt dit artikel als volgt toegepast:

a) Het gewijzigde Verdrag van 1968 belet niet dat een gerecht van een verdragsluitende Staat die partij is bij een verdrag over een bijzonder onderwerp, zijn bevoegdheid aan laatstgenoemd verdrag ontleent, ook al heeft de verweerder zijn woonplaats op het grondgebied van een verdragsluitende Staat die bij dat verdrag geen partij is. Het gerecht bij wie de zaak aanhangig is, past in ieder geval artikel 20 van het gewijzigde Verdrag van 1968 toe.

b) De beslissingen die in een verdragsluitende Staat zijn gegeven door een gerecht dat zijn bevoegdheid heeft ontleend aan een verdrag over een bijzonder onderwerp, worden in de andere verdragsluitende Staten overeenkomstig het gewijzigde verdrag van 1968 erkend en ten uitvoer gelegd.

Indien een verdrag over een bijzonder onderwerp, waarbij zowel de Staat van herkomst als de aangezochte Staat partij zijn, bepalingen bevat omtrent de voorwaarden voor erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen, worden deze bepalingen toegepast. Steeds kunnen de bepalingen van het gewijzigde Verdrag van 1968 die betrekking hebben op de procedure voor erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen worden toegepast.

## Artikel 26

Artikel 59 van het Verdrag van 1968 wordt aangevuld met het volgende lid:

„Een verdragsluitende Staat kan zich echter niet jegens een derde Staat verbinden om een beslissing niet te erkennen, die in een andere verdragsluitende Staat is gegeven door een gerecht dat zijn bevoegdheid grondt op de aanwezigheid in laatstgenoemde Staat van goederen die aan de verweerder toebehoren, of op het beslag dat door de eiser is gelegd op daar aanwezige goederen,

- 1° - indien de vordering betrekking heeft op eigendom of bezit van die goederen, strekt tot verkrijging van machtiging daarover te beschikken, dan wel verband houdt met een ander geschil omtrent deze goederen, of
- 2° - *indien de goederen de zekerheid vormen die gesteld is voor een schuld die het onderwerp is van de vordering.*"

#### Artikel 27

Artikel 60 van het Verdrag van 1968 wordt als volgt gelezen:

#### „Artikel 60

Dit verdrag is van toepassing op het Europese grondgebied van de verdragsluitende Staten, met inbegrip van Groenland, op de Franse overzeese departementen en gebieden alsmede op Mayotte.

Het Koninkrijk der Nederlanden kan op het tijdstip van de ondertekening of de bekrachtiging van dit verdrag, of op elk tijdstip nadien, door middel van een kennisgeving aan de Secretaris-Generaal van de Raad der Europese Gemeenschappen verklaren dat dit verdrag van toepassing is op de Nederlandse Antillen. Bij gebreke van een dergelijke verklaring worden de procedures welke binnen het Europese grondgebied van het Koninkrijk ten gevolge van het instellen van een beroep in cassatie tegen de beslissingen van gerechten van de Nederlandse Antillen gevoerd worden, beschouwd als procedures welke voor deze gerechten worden gevoerd.

In afwijking van het eerste lid is dit verdrag niet van toepassing:

- 1° - op de Faeröer, tenzij het Koninkrijk Denemarken anders verklaart,
- 2° - op de Europese gebieden buiten het Verenigd Koninkrijk, waarvan het Verenigd Koninkrijk de buitenlandse betrekkingen verzorgt, tenzij het Verenigd Koninkrijk anders verklaart ten aanzien van een zodanig gebied.

Deze verklaringen kunnen op elk tijdstip worden afgelegd door middel van een kennisgeving aan de Secretaris-Generaal van de Raad der Europese Gemeenschappen.

De beroepsprocedures die in het Verenigd Koninkrijk worden ingesteld tegen beslissingen van gerechten, gelegen in een van de in het derde lid, onder 2, bedoelde gebieden, worden beschouwd als procedures die voor deze gerechten worden gevoerd.

Rechtszaken die in het Koninkrijk Denemarken worden behandeld volgens de wet op de burgerlijke rechtsoverdracht voor de Faeröer (Lov for Faeroerne om retsens pleje) worden beschouwd als zaken die voor de gerechten van de Faeröer worden gevoerd."

#### Artikel 28

Artikel 64, onder c), van het Verdrag van 1968 wordt als volgt gelezen:

„c) de ingevolgd artikel 60 ontvangen verklaringen;"



## TITEL III

*Aanpassingen van het Protocol bij het Verdrag van 1968*

## Artikel 29

Het Protocol bij het Verdrag van 1968 wordt aangevuld met de volgende artikelen:

## „Artikel V bis

Ten aanzien van onderhoudsverplichtingen worden onder de termen „rechter” en „gerecht” mede begrepen de Deense administratieve autoriteiten.

## Artikel V ter

Bij geschillen tussen de kapitein en een bemanningslid van een in Denemarken of Ierland geregistreerd zeeschip over de beloning of andere arbeidsvoorwaarden moet het gerecht van een verdragssluitende Partij nagaan of de ten aanzien van het schip bevoegde diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van het geschil in kennis is gesteld. Zolang deze vertegenwoordiger niet van het geschil in kennis is gesteld, moet het gerecht zijn uitspraak aanhouden. Het gerecht moet zich, zelfs ambtshalve, onbevoegd verklaren, indien deze vertegenwoordiger, na naar behoren van het geschil in kennis te zijn gesteld, gebruik heeft gemaakt van de bevoegdheden die hij krachtens een consulaire overeenkomst bezit, dan wel, bij gebreke van een dergelijke overeenkomst, binnen de gestelde termijn bezwaren heeft gemaakt tegen de bevoegdheid.

## Artikel V quater

Wanneer, op grond van artikel 69, lid 5, van het Verdrag betreffende het Europees octrooi voor de gemeenschappelijke markt, ondertekend te Luxemburg op 15 december 1975, de artikelen 52 en 53 van dit Verdrag worden toegepast op de bepalingen inzake de „residence” volgens de Engelse tekst van eerstgenoemd Verdrag, wordt de uitdrukking „residence” die in die tekst wordt gebruikt, geacht dezelfde betekenis te hebben als de uitdrukking „domicile” in de voornoemde artikelen 52 en 53.

## Artikel V quinquies

„Onverminderd de bevoegdheid van het Europees Octrooibureau volgens het op 5 oktober 1973 te München ondertekende Europees Octrooiverdrag, zijn de gerechten van elke verdragssluitende Staat, zonder acht te slaan op de woonplaats, bij uitsluiting bevoegd ter zake van inschrijving of geldigheid van een Europees octrooi dat voor die Staat is verleend en dat geen Gemeenschapsoctrooi is krachtens artikel 86 van het op 15 december 1975 te Luxemburg ondertekende Verdrag betreffende het Europees octrooi voor de gemeenschappelijke markt.”.

## TITEL IV

*Aanpassingen van het Protocol van 1971*

## Artikel 30

Aan artikel 1 van het Protocol van 1971 wordt de volgende alinea toegevoegd:

„Het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is ook bevoegd om uitspraak te doen over de uitlegging van het Verdrag inzake de toetreding van het Koninkrijk Denemarken, Ierland en het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland tot het Verdrag van 27 september 1968 en tot dit Protocol.”.

## Artikel 31

Artikel 2, No. 1, van het Protocol van 1971 wordt als volgt gelezen:

„1 – in België: het Hof van Cassatie – la Cour de Cassation en de Raad van State – le Conseil d’Etat,  
 – in Denemarken: højesteret,  
 – in de Bondsrepubliek Duitsland: die obersten Gerichtshöfe des Bundes,  
 – in Frankrijk: la Cour de Cassation alsmede le Conseil d’Etat,  
 – in Ierland: the Supreme Court,  
 – in Italië: la Corte Suprema di Cassazione,  
 – in Luxemburg: la Cour supérieure de Justice siégeant comme cour de cassation,  
 – in Nederland: de Hoge Raad,  
 – in het Verenigd Koninkrijk: the House of Lords en de rechterlijke instanties die op grond van artikel 37, tweede lid, of artikel 41 van het Verdrag zijn aangeroept;”.

## Artikel 32

Artikel 6 van het Protocol van 1971 wordt als volgt gelezen:

## „Artikel 6

Dit Protocol is van toepassing op het Europese grondgebied van de verdragsluitende Staten, met inbegrip van Groenland, op de Franse overzeese departementen en gebieden alsmede op Mayotte.

Het Koninkrijk der Nederlanden kan op het tijdstip van de ondertekening of de bekrachtiging van dit Protocol, of op elk tijdstip nadien, door middel van een kennisgeving aan de Secretaris-Generaal van de Raad van de Europese Gemeenschappen verklaren dat dit protocol van toepassing is op de Nederlandse Antillen.

In afwijking van het eerste lid is dit Protocol niet van toepassing: 1° – op de Faeröer, tenzij het Koninkrijk Denemarken anders verklaart,

2° – op de Europese gebieden buiten het Verenigd Koninkrijk, waarvan het Verenigd Koninkrijk de buitenlandse betrekkingen verzorgt, tenzij het Verenigd Koninkrijk anders verklaart ten aanzien van een zodanig gebied.

Deze verklaringen kunnen op elk tijdstip worden afgelegd door middel van een kennisgeving aan de Secretaris-Generaal van de Raad van de Europese Gemeenschappen.”.

#### Artikel 33

Artikel 10, onder d), van het Protocol van 1971 wordt als volgt gelezen:

„d) de ingevolge artikel 6 ontvangen verklaringen.”.

### TITEL V

#### *Overgangsbepalingen*

#### Artikel 34

1. Het Verdrag van 1968 en het Protocol van 1971 als gewijzigd bij dit Verdrag zijn slechts van toepassing op rechtsvorderingen ingesteld en op authentieke akten verleden na de inwerkingtreding van dit Verdrag in de Staat van herkomst en, wanneer wordt verzocht om erkenning of tenuitvoerlegging van een beslissing of een authentieke akte, in de aangezochte Staat.

2. Evenwel worden in de betrekkingen tussen de zes Staten die partij zijn bij het Verdrag van 1968 de beslissingen gegeven na de dag van inwerkingtreding van dit Verdrag naar aanleiding van vóór deze dag ingestelde vorderingen, erkend en ten uitvoer gelegd overeenkomstig de bepalingen van titel III van het gewijzigde Verdrag van 1968.

3. Bovendien worden in de betrekkingen tussen de zes Staten die partij zijn bij het Verdrag van 1968 en de drie Staten genoemd in artikel 1 van dit Verdrag, evenals in de betrekkingen tussen de drie laatstgenoemde Staten, de beslissingen gegeven na de dag van inwerkingtreding van dit Verdrag in de betrekkingen tussen de Staat van herkomst en de aangezochte Staat naar aanleiding van voor deze dag ingestelde vorderingen, erkend en ten uitvoer gelegd overeenkomstig de bepalingen van titel III van het gewijzigde Verdrag van 1968, indien de bevoegdheid berustte op regels die overeenkomen met de bepalingen van de gewijzigde titel II of met de bepalingen neergelegd in een Verdrag dat tussen de Staat van herkomst en de aangezochte Staat van kracht was toen de vordering werd ingesteld.

## Artikel 35

Indien de partijen in een geschil over een overeenkomst vóór de inwerkingtreding van dit Verdrag schriftelijk waren overeengekomen op deze overeenkomst Iers recht of het recht van een deel van het Verenigd Koninkrijk toe te passen, blijven de gerechten van Ierland of van dit deel van het Verenigd Koninkrijk bevoegd om van dit geschil kennis te nemen.

## Artikel 36

Gedurende drie jaar na de inwerkingtreding van het Verdrag van 1968 voor het Koninkrijk Denemarken of voor Ierland wordt in elk van deze Staten de bevoegdheid in zaken van zeerecht niet alleen bepaald overeenkomstig dat Verdrag, maar ook overeenkomstig de bepalingen van No. 1 tot en met No. 6 hierna. Deze bepalingen zijn in elk van deze Staten evenwel niet langer van toepassing zodra het op 10 mei 1952 te Brussel ondertekende internationale Verdrag tot eenmaking van enkele bepalingen inzake conservatoir beslag op zeeschepen voor die Staat in werking is getreden.

1. Hij die zijn woonplaats heeft in een verdragsluitende Staat kan in de volgende gevallen voor de gerechten van één van de hierboven genoemde Staten worden gedaagd ter zake van een zeerechtelijke vordering, wanneer op het schip waarop de vordering betrekking heeft of op enig ander schip waarvan hij eigenaar is, op het grondgebied van laatstgenoemde Staat gerechtelijk beslag is gelegd als zekerheid voor de vordering, of wanneer aldaar beslag had kunnen worden gelegd, maar er borgtocht dan wel enige andere zekerheid is gesteld:

- a) indien de eiser zijn woonplaats in die Staat heeft;
- b) indien de vordering in die Staat is ontstaan;
- c) indien de vordering is ontstaan op een reis tijdens welke het beslag is gelegd of had kunnen worden gelegd;
- d) indien de vordering voortspruit uit een aanvaring of schade die, hetzij door het uitvoeren of nalaten van een manoeuvre, hetzij door niet-naleving der reglementen, een schip heeft toegebracht aan een ander schip dan wel aan de zich aan boord van een deze schepen bevindende zaken of personen;
- e) indien de vordering is ontstaan uit hulp of berging;
- f) indien voor de vordering zekerheid is gesteld in de vorm van een scheepshypotheek of andere onderzetting die rust op het schip waarop beslag is gelegd.

2. Beslag kan worden gelegd op elk schip waarop de zeerechtelijke vordering betrekking heeft of op elk ander schip dat toebehoort aan

degene die op het tijdstip van het ontstaan van de vordering eigenaar was van het schip waarop deze vordering betrekking heeft. Ter zake van de in punt 5, onder o), p) of q), bedoelde vorderingen kan evenwel alleen beslag worden gelegd op het schip waarop de vordering betrekking heeft.

3. Schepen worden geacht dezelfde eigenaar te hebben wanneer alle aandelen in handen zijn van dezelfde persoon of personen.

4. In geval van bevrachting waarbij de zeggenschap over het schip is overgedragen kan, wanneer alleen de bevrachter aansprakelijk is voor een zeerechtelijke vordering ter zake van het schip, op dit schip of op enig ander schip van deze bevrachter beslag worden gelegd, doch kan ter zake van deze vordering geen beslag worden gelegd op enig ander schip van de eigenaar. Dit geldt ook in alle gevallen waarin een ander dan de eigenaar aansprakelijk is voor een zee-rechtelijke vordering.

5. Onder „zeerechtelijke vordering” wordt verstaan een vordering voortvloeiend uit:

a) schade veroorzaakt door een schip door aanvaring of anderszins;

b) dood of persoonlijk letsel veroorzaakt door een schip of voort-spruitend uit de exploitatie van een schip;

c) hulp en berging;

d) overeenkomsten betreffende het gebruik of de huur van een schip bij wijze van bevrachting of anderszins;

e) overeenkomsten betreffende goederenvervoer per schip bij wijze van bevrachting, cognossement of anderszins;

f) verlies van of schade aan goederen, met inbegrip van de bagage, vervoerd per schip;

g) averij-grosse;

h) bodemerij;

i) slepen;

j) loodsen;

k) aan een schip geleverde goederen of materiaal ten behoeve van de exploitatie of het onderhoud van het schip, ongeacht de plaats van de levering;

l) bouw, herstelling of uitrusting van een schip, of havengelden;

m) de lonen van kapitein, officieren of bemanning;

n) uitgaven van de kapitein, met inbegrip van uitgaven gedaan door verschepers, bevrachters, of agenten voor rekening van het schip of zijn eigenaar;

- o) geschillen over de eigendom van een schip;
- p) geschillen tussen medeëigenaars van een schip over eigendom, bezit, exploitatie of opbrengsten van dat schip;
- q) elke scheepshypotheek of andere onderzetting die op een schip rust.

6. In Denemarken dekt de uitdrukking „beslag”, voor wat de onder o) en p) bedoelde zeerechtelijke vorderingen betreft, ook de „forbud”, voor zover ingevolge de artikelen 646 tot en met 653 van de Wet op de burgerlijke rechtsvordering (Lov om retsens pleje) alleen deze procedure ter zake is toegelaten.

## TITEL VI

### *Slotbepalingen*

#### Artikel 37

De Secretaris-Generaal van de Raad der Europese Gemeenschappen zendt aan de Regeringen van het Koninkrijk Denemarken, Ierland en het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland een voor eensluidend gewaarmerkt afschrift in de Duitse, de Franse, de Italiaanse en de Nederlandse taal toe van het Verdrag van 1968 en van het Protocol van 1971.

De teksten van het Verdrag van 1968 en van het Protocol van 1971 die zijn opgesteld in de Deense, de Engelse en de Ierse taal, worden aan dit Verdrag gehecht <sup>1)</sup>. De teksten die zijn opgesteld in de Deense, de Engelse en de Ierse taal, zijn op gelijke wijze authentiek als de oorspronkelijke teksten van het Verdrag van 1968 en van het Protocol van 1971.

#### Artikel 38

Dit Verdrag wordt door de ondertekenende Staten bekrachtigd. De akten van bekrachtiging worden nedergelegd bij de Secretaris-Generaal van de Raad der Europese Gemeenschappen.

#### Artikel 39

Dit Verdrag treedt tussen de Staten die het hebben bekrachtigd, in werking op de eerste dag van de derde maand volgende op het nederleggen van de laatste akte van bekrachtiging door de oorspronkelijke Lid-Staten van de Gemeenschap en een nieuwe Lid-Staat.

Voor elke nieuwe Lid-Staat die het Verdrag later bekrachtigt, treedt het in werking op de eerste dag van de derde maand volgende op het nederleggen van zijn akte van bekrachtiging.

<sup>1)</sup> Deze teksten zijn niet afgedrukt.

De Engelse tekst van het Verdrag van 1968 en van het Protocol van 1971 zal binnenkort in het *Tractatenblad* worden bekendgemaakt.

## Artikel 40

De Secretaris-Generaal van de Raad der Europese Gemeenschappen stelt de ondertekenende Staat in kennis van:

- a) het nederleggen van iedere akte van bekrachtiging;
- b) de data van inwerkingtreding van dit Verdrag voor de verdragsluitende Staten.

## Artikel 41

Dit Verdrag, opgesteld in één exemplaar, in de Deense, de Duitse, de Engelse, de Franse, de Ierse, de Italiaanse en de Nederlandse taal, welke zeven teksten gelijkelijk authentiek zijn, zal worden nedergelegd in het archief van het Secretariaat van de Raad der Europese Gemeenschappen. De Secretaris-Generaal zendt een voor eensluidend gewaarmerkt afschrift daarvan toe aan de Regering van elke ondertekenende Staat.

TEN BLIJKE WAARVAN de ondergetekende gevolmachtigden hun handtekening onder dit Verdrag hebben gesteld.

GEDAAN te Luxemburg, de negende oktober negentienhonderd achtenzeventig.

Pour Sa Majesté le Roi des Belges  
Voor Zijne Majesteit de Koning der Belgen  
(w.g.) R. VAN ELSLANDE

For Hendes Majestæt Danmarks Dronning  
(w.g.) N. LIND

Für den Präsidenten der Bundesrepublik Deutschland  
(w.g.) H. VOGEL

Pour le Président de la République Française  
(w.g.) A. PEYREFITTE

Thar ceann Uachtarán na hÉireann  
(w.g.) G. COLLINS

Per il Presidente della Repubblica italiana  
(w.g.) P. BONIFACIO

Pour Son Altesse Royale le Grand-Duc de Luxembourg  
(w.g.) R. KRIEPS

Voor Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden  
(w.g.) J. DE RUITER

For Her Majesty the Queen of the United Kingdom of Great Britain  
and Northern Ireland  
(w.g.) E. JONES

---



#### D. PARLEMENT

Het Verdrag behoeft ingevolge artikel 60, tweede lid, van de Grondwet de goedkeuring der Staten-Generaal alvorens te kunnen worden bekrachtigd.

#### E. BEKRACHTIGING

Bekrachtiging van het Verdrag is voorzien in artikel 38.

#### G. INWERKINGTREDING

De bepalingen van het Verdrag zullen ingevolge artikel 39, eerste alinea, in werking treden op de eerste dag van de derde maand volgende op het nederleggen van de laatste akte van bekrachtiging door de oorspronkelijke Lid-Staten van de Gemeenschap en een nieuwe Lid-Staat.

#### J. GEGEVENS

Van het op 27 september 1968 te Brussel tot stand gekomen Verdrag betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, met Protocol en Gemeenschappelijke Verklaring, zijn de Nederlandse en de Franse tekst geplaatst in *Trb.* 1969, 101; zie ook, laatstelijk, *Trb.* 1973, 19.

Van het op 3 juni 1971 te Luxemburg tot stand gekomen Protocol betreffende de uitlegging door het Hof van Justitie van het Verdrag van 27 september 1968 betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, met een Gemeenschappelijke Verklaring, zijn de Nederlandse en de Franse tekst geplaatst in *Trb.* 1971, 140; zie ook *Trb.* 1975, 85.

Van het op 25 maart 1957 te Rome tot stand gekomen Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap is de Nederlandse tekst geplaatst in *Trb.* 1957, 91; zie ook, laatstelijk, *Trb.* 1976, 78.

Van het op 17 november 1967 te 's-Gravenhage tussen het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland en het Koninkrijk der Nederlanden tot stand gekomen Verdrag betreffende de wederkerige erkenning en tenuitvoerlegging van vonnissen in burgerlijke zaken zijn de Nederlandse en de Engelse tekst geplaatst in *Trb.* 1967, 197; zie ook, laatstelijk, *Trb.* 1977, 184.

Van het op 15 december 1975 te Luxemburg tot stand gekomen Verdrag betreffende het Europees Octrooi voor de gemeenschappelijke markt (Gemeenschapsoctrooi-verdrag), met Uitvoeringsreglement, zijn de Nederlandse, Franse en Engelse tekst geplaatst in *Trb.* 1976, 103.

Van het op 5 oktober 1973 te München tot stand gekomen Verdrag inzake een Europees stelsel van octrooiverlening, met uitvoeringsreglement, Protocol inzake erkenning beslissingen, Protocol inzake privileges en immuniteiten Europese Octrooi-organisatie, Protocol inzake de centralisatie en Protocol interpretatie artikel 69 van het Verdrag, zijn de Franse en de Engelse tekst geplaatst in *Trb.* 1975, 108 en de Nederlandse vertaling in *Trb.* 1976, 101; zie ook, laatstelijk, *Trb.* 1978, 91.

Bij gelegenheid van de ondertekening van het onderhavige Verdrag hebben de vertegenwoordigers van de Lid-Staten van de Europese Economische Gemeenschap de volgende gemeenschappelijke verklaring ondertekend:

### **Gemeenschappelijke Verklaring**

De Vertegenwoordigers van de Regeringen der Lid-Staten van de Europese Economische Gemeenschap, in het kader van de Raad bijeen,

Verlangende om in de geest van het Verdrag van 27 september 1968 er zorg voor te dragen dat de eenvormigheid van de rechterlijke bevoegdheden ook op het gebied van het zeerecht zoveel mogelijk wordt verwezenlijkt,

Overwegende dat het op 10 mei 1952 te Brussel ondertekende internationale Verdrag tot eenmaking van enkele bepalingen inzake conservatoir beslag op zeeschepen bepalingen inzake de rechterlijke bevoegdheid bevat,

Overwegende dat niet alle Lid-Staten partij zijn bij genoemd Verdrag,

Sprekende de wens uit dat de aan zee gelegen Lid-Staten die nog geen partij zijn bij het Verdrag van 10 mei 1952, genoemd Verdrag zo spoedig mogelijk bekrachtigen dan wel ertoe toetreden.

GEDAAN te Luxemburg, de negende oktober negentienhonderd achtenzeventig.

Pour Sa Majesté le Roi des Belges  
Voor Zijne Majesteit de Koning der Belgen  
(w.g.) R. VAN ELSLANDE

For Hendes Majestæt Danmarks Dronning  
(w.g.) N. LIND

Für den Präsidenten der Bundesrepublik Deutschland  
(w.g.) H. VOGEL

Pour le Président de la République Française  
(w.g.) A. PEYREFITTE

Thar ceann Uachtarán na hÉireann  
(w.g.) G. COLLINS

Per il Presidente della Repubblica italiana  
(w.g.) P. BONIFACIO

Pour Son Altesse Royale le Grand-Duc de Luxembourg  
(w.g.) R. KRIEPS

Voor Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden  
(w.g.) J. DE RUITER

For Her Majesty the Queen of the United Kingdom of Great Britain  
and Northern Ireland  
(w.g.) E. JONES

---

Van het op 10 mei 1952 te Brussel tot stand gekomen internationale Verdrag tot eenmaking van enkele bepalingen inzake conservatoir beslag op zeeschepen, naar welk Verdrag in bovenstaande verklaring wordt verwezen, is de tekst afgedrukt in de United Nations Treaties Series, deel 439, blz. 193 e.v.

Uitgegeven de *twaalfde* december 1978.

*De Minister van Buitenlandse Zaken,*  
C. A. VAN DER KLAUW